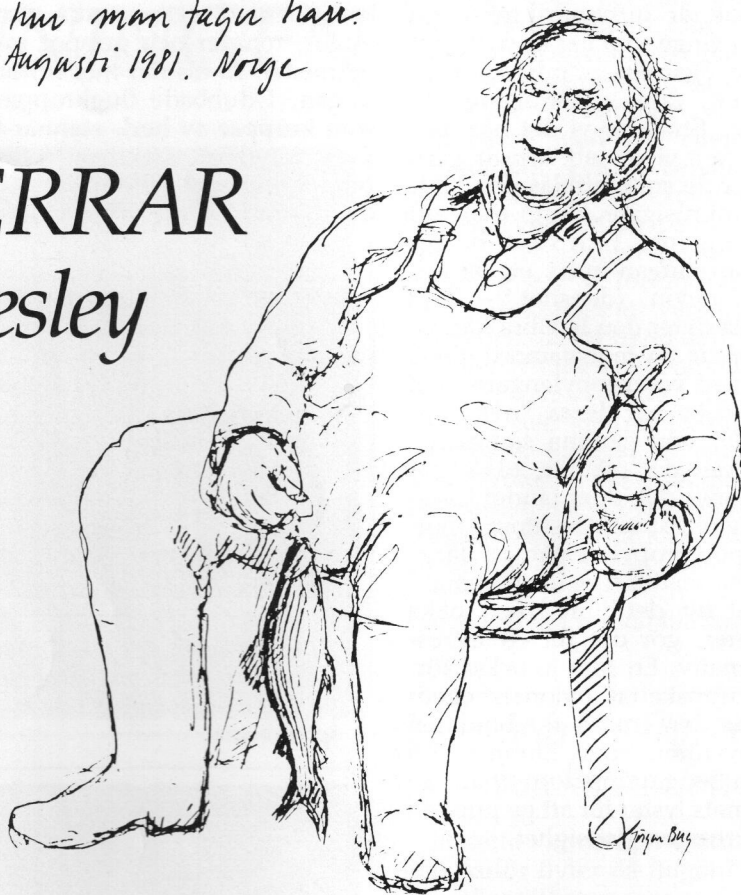

Speditören förklarar
hur man tagu hann.
Augusti 1981. Norge

HARRAR, HERRAR ... och Elvis Presley

Det var mot slutet av sommaren. Semesterperioden var över och det vackra vädret hade kommit tillbaka. I baksätet på Speditörens Volvo bredde Advokaten ut sig så gott det gick bland sovsäckar, flugaskar, proviantlådor och vadarstövlar. Resans mål var en bit av broderlandet, som redan i juni hade besökts av Speditören och Arkitekten. De hade kommit hem från den turen fulla av utropstecken:

"Herregud vad vackert där var! Snön låg delvis kvar och grönskan var alldeles nyfödd och fräsch!"

"Vilka brudar! Två stycken, som fiskade med fluga. Söta och trevliga, men med en alldeles egen filosofi; dom satte tillbaka alla fiskar, som var längre än diametern på deras stekpanna!"

"Kors så mycket fisk vi fick!"

"Vi var tvungna att gå över till lättöl och mjölk efter ett sjöslag hos några tyskar i grann-hyten!"

När Advokaten hade hört detta och lite till om vad som tycktes vara flugfiskets Eldorado, startade han en skoningslös övertalningskampanj för att förmå sina fiskebröder till en andra resa dit innan sommaren var förbi. Det blev mest en fråga om när och hur länge de tre kunde lämna hustrur, barn och jobb åt att sköta sig själva. Till slut blev det klart. De tre fick permission under några dagar av de sista dagarna i augusti. Och nu var man på väg.

Det svenska sensommarlandskapet log utanför bilfönstren. Bilen fylldes av musik från Speditörens kassettradio, någon låt som nog aldrig riktigt orkat upp på Svensk-Toppen. Arkitekten sa:

"Det här var förra resans signaturmelodi. Vi hittade kassetten på en mack. Det var den enda dom hade. Den lät inget vidare i början, men vi vande oss. Och nu tänker man på sommaren och flugfiske i fjällen, när man hör den."

Advokaten, som är ganska musikalisk, menade efter en stund försiktigt, att man kanske skulle försöka hitta en annan signaturmelodi för den här resan. Om inte den här turen blev lika lyckad som den förra vore det, sa han, kanske synd att hålla fast vid den gamla låten. Den kunde liksom bli kantstött då, eller hur?

Resonemanget var tydligen bestickande, för på nästa bensinstation inköptes en ny kassett. Omslaget utlovade internationella låtar av toppklass. Och så var flickan på omslaget mycket vacker och avklädd.

Resan gick vidare till tonerna av den just inköpta musiken. Några av låtarna var uthärdliga. En var det definitivt inte. Den hette "I remember Elvis Presley" och hade tydligen varit en del av den kommersiella karusell, som sattes igång vid rockstjärnans död. Tre ackord och en melodi av enklaste slag. Texten var kletig som en flugfångarremsa.

Kanske just för att den var så bedrövlig blev denna låt augusti-turens signaturmelodi. Den blev en "conversation piece" för de tre herrarna. De fann möjligheterna att kommentera, parodiera och travestera den hart när outtömliga.

På juni-turen hade Speditörens fluga fastnat i ett flugkast, som någon blivit av med i en sjunken gren. Speditören hade lyckats bärga såväl gren som flugkast. På kastet satt två flugor kvar. Ingen av dem kunde identifieras i fiskebibliotekets kataloger av standardmönster. Båda var uppenbarligen våtflugor. Båda verkade vara hemmagjorda. Troligen mycket tidigt en ovanligt påfrestande måndagsmorgon. De var hårt slitna, kroppsmaterialet spretade och hacklet var tunt. De såg alltså inte mycket ut för världen, men Speditören försäkrade, att han sällan hade fiskat med bättre flugor. De gick lika bra hemma i Sverige som i broderlandet, sa han. Han hade provat.

Augusti-turen visade, att Speditören hade rätt. Medan Arkitekten och Advokaten de första dagarna valde flugor efter

noggranna studier av insektslivet, Arkitekten våta och Advokaten torra, och fiskade utan särskilt uppseendeväckande resultat, tycktes fisken stå i kö för att bita sig fast på Speditörens namnlösa, slitna flugor. Harr lades på harr i hans fiskeskorg och däremellan en och annan öring.

Så kunde det inte få fortsätta, menade Arkitekten och Advokaten. Den senare hade tagit med sig flugbindningsgrejerna och satte sig efter en sen, men god harr-middag (hur klarar en äkta skåning detta ord utan att missförstås av omgivningen?), anrättad av Arkitekten, för att med lupp studera Speditörens flugor. Den enas beståndsdelar kunde ganska snart fastställas:

Krok: Nr 10 DE

Bindtråd: Svart

Kropp: Svart ull, troligen sälull

Rib: Platt guldtinsel

Stjärt: Ginger hackelstrålar

Hackel: Ginger

Det beredde inte Advokaten några större svårigheter att binda ett antal kopior, tillräckligt många för dem alla tre.

Lika risiga som originalet lyckades han inte få kopiorna, men förhoppningsvis skulle också dessa bli slitna av många napp.

Den andra flugan gav Advokaten huvudbry. Dess grizzlehackel kunde man inte ta fel på och inte heller stjärten av honey fjäderstrålar. Kroppen var ribbad med silvertråd och hade en antydning till brunt palmer-hackel, men vad var kroppsmaterialet under silvertråden? Under luppen såg det ut som någon sorts ljusst oliöbrungulgråa fjäderstrålar, ganska grova. På sina ställen var kroppsmaterialet rödbrunt, kanske av rost från kroken. Hur han än försökte fick Advokaten inte fram någon godtagbar kopia av flugan. Närmast rätt färg kom han, när han band kroppen av olivfärgade och naturligt grå fjäderstrålar från häger, lindade runt ljusst orange bindtråd. Originalets krok var en 10:a, DE.

"Vad skall vi kalla dom för", frågade Speditören, medan Advokaten satt böjd över bindstället.

"Vilka då?" frågade Arkitekten, som hade tankarna på annat håll.

"Flugorna så klart", sa Speditören, "Vi måste ju kalla dom nånting."

Stämningen var hög och de tre herrarna inspirerade. Namnförslagen duggade. En del förkastades omedelbart som oavvändbara i annat än en ytterst frigjord krets, andra var upphovsmannarättsligt tveksamma och en del helt enkelt ganska korkade.

Någon sa:

"Vi kan ju kalla den ena 'I remember Elvis Presley'".

Om det kom sig av att herrarna började förlora geisten eller av att detta musikverk just hördes från kassettradion, vet ingen, men strax därpå hade beslutet fattats att flugan med svart kropp skulle heta 'I remember Elvis Presley'. Den döptes högtidligt med en droppe Skånes Akvavit på det svartlackerade huvudet. Vid dopkaffet kom man på att man glömt den andra flugan.

"Då få väl den heta 'Tommy Steele'", sa Speditören och ingen av de andra orkade protestera eller hitta på något bättre.

Utrustade med var sina tre 'I remember Elvis Presley' och två någorlunda godtagbara 'Tommy Steele' fortsatte de tre herrarna sitt fiske dagen därpå. Speditören höll sig först till sina gamla slitna original och fortsatte att få mest och störst fisk. Arkitekten och Advokaten konstaterade nöjda att deras fiskelycka avsevärt förbättrades, särskilt när de hade 'I remember Elvis Presley' på kastet och fiskade den på nymfvois, snett uppströms strax under ytan, med flytlina och delvis infettad tafs.

Advokaten skar upp magen på en nyfångad harr och fann att dagens rätt var nattsländepuppor. Möjligen tog harren 'I remember Elvis Presley' för en sådan puppa. Eller som en välkommen omväxling i dieten.

På förmiddagen den sista dagen höll de tre till vid en älvsnutt inte långt ifrån vägen. Där fanns fler fiskare, med tvåhands haspelspön och plastkula. De verkade tillhöra lokalbefolkningen. Över en av dem ropade Arkitekten till Advokaten, som nyligen hade bärgat och släppt några harrar:

"Vad kör du med?"

Advokatens svar ekade över älvsbruset och över huvudet på representanten för lokalbefolkningen:

"I remember Elvis Presley!"

Representanten för lokalbefolkningen ryckte till, tittade förvirrat på de båda svenskarna och lämnade platsen, säkerligen stärkt i sin uppfattning att det nog ligger en hel del sanning i de historier man drar i broderlandet om de galna grannarna i öster.

Advokaten skrev.

Arkitekten ritade.

Speditören hade synpunkter.

